

[Udenrigsministeren]

hedsrådsmedlemmers og FNs bestræbelser på at tilvejebringe en fredelig og internationalt acceptabel uafhængighed for Namibia med frie valg under FNs overvågning og kontrol. Desværre har Sydafrikas seneste modstand skabt ny usikkerhed om Namibia, lige da det så ud til, at der var skabt grundlag for en fredelig løsning. Vi synes, det er sørgeligt og fordømmeligt, at Sydafrika på denne måde udfordrer hele verden og sætter mulighederne for en fredelig løsning på spil ved at insistere på at afholde sine egne valg i Namibia. Vi ved, at kun få partier vil deltage i valg, som det ulovlige sydafrikanske styre i Namibia arrangerer, og som sikkerhedsrådet og de 5 vestlige magter allerede har frakendt enhver gyldighed. Derfor bør alle gode kræfter koncentrere sig om at få gennemført valg i Namibia under FNs overvågning og kontrol. En løsning i Namibia på grundlag af FNs plan vil tjene som vidnesbyrd om, at selv for så svære konflikter som dem i det sydlige Afrika kan der findes fredelige forhandlingsløsninger. Vil Sydafrika ikke medvirke, rejser der sig efter regeringens opfattelse dybt alvorlige og meget skræmmende perspektiver.

På det globale plan påkalder Kina sig en stigende interesse. Den kinesiske åbning over for Vesten, bl. a. som led i Kinas økonomiske moderniseringsprogram, den gensidige udvikling af kontakter på næsten alle fronter, handelsmæssigt, kulturelt, videnskabeligt m. v., er en udvikling, vi meget hilser velkommen. Vi ser frem til yderligere at udvikle vort traditionelle venskabsforhold, der går tilbage til den danske anerkendelse af folkerepubliken Kina i 1950. Vi anser det for betydningsfuldt, at Kina inddrages i det internationale samarbejde og derved påtager sig et medansvar for løsningen af vitale internationale problemer.

I denne dialog har regeringen gjort det klart, det vil jeg også gerne gøre i dag, at Danmark ønsker både at uddybe samarbejdet med Kina og i Øst-Vest-sammenhænge at fastholde den afspændingslinje, som igennem mange år har kendetegnet Danmarks udenrigspolitik.

Uden at jeg i øvrigt i detaljer skal komme ind på den udvikling, der i disse år finder sted i det sydøstlige Asien, vil jeg også gerne ved denne lejlighed kort fremhæve den betydning, politisk såvel som økonomisk, som jeg mener dette område i stigende grad vil

kunne få i international politik i almindelighed og for økonomisk vækst i særdeleshed.

Dette skyldes ikke mindst det bidrag, som landene Indonesien, Philippinerne, Singapore, Malaysia og Thailand vil kunne yde. Gennem disse landes økonomiske samarbejde og politiske samarbejde inden for ASEAN-sammenslutningens rammer er meget opnået i retning af opbygning af en regional enhed til fremme af fred og politisk stabilitet i et område med historisk mangel på stabilitet.

Med en befolkning på 230 millioner mennesker og som et af verdens rigeste områder, hvad angår naturressourcer, udgør ASEAN et dynamisk marked, som på trods af det verdensomspændende økonomiske tilbageslag har en årlig vækst på 6 pct. Dette område, sammen med Japan og Korea med tilsammen 150 millioner mennesker og årlige vækstrater på henholdsvis 7 og 16 pct., indebærer derfor på længere sigt store og vigtige samhandlingsmuligheder, dersom vi i Vesten indretter os på nødvendigheden af en ny international arbejdsdeling.

Det er derfor vigtigt, at vi i fremtiden viser dette område en større opmærksomhed. Det er også i lyset af disse betragtninger, at de ni EF-landes udenrigsministre den 20. og 21. i denne måned holder et 2 dages møde med ASEAN-landenes udenrigsministre bl. a. for at drøfte det økonomiske samarbejde mellem EF og ASEAN.

Som jeg nævnte i min indledning, er FN på linje med NATO og EF og det nordiske samarbejde en grundpille i Danmarks udenrigspolitik. Arbejdet i FN er for en del koncentreret om de samme problemer, som vi møder inden for det vestlige, det europæiske og det nordiske samarbejde, men der er også en lang række spørgsmål af væsentlig betydning på det globale plan, hvis rette forum er FN, og som ikke lader sig løse uden for verdensorganisationens rammer.

Udviklingslandenes problemer og nedrustningsspørgsmålet er eksempler herpå. Når jeg synes, det er rigtigt ved denne lejlighed kort at komme ind på disse FN-spørgsmål, er det for at understrege, at Danmarks samarbejde ikke udelukkende er knyttet til de landegrupper, jeg har nævnt, men at vi holder os i snæver kontakt med mange stater, navnlig i den tredje verden, og at vi til stadighed holder os orienteret om disse landes